

Chương 11

Kat lờ mắt nhìn cô, phẫn nộ. “Tớ tưởng câu trả lời đã rõ ràng rồi. Không phải tớ đang đứng đây sao?”

“VẬY Ừ?” Cassandra hỏi, cơn giận như bốc lên. Mỗi lần tớ quay đầu lại như có một tên Daimon bám đuôi. Mỗi ngày tớ lại biết thêm một sự thật về cậu mà cậu chẳng thèm nói gì trong suốt, xem nào, năm năm qua. Làm sao tớ có thể tin ai khác được nữa chứ?”

Kat có vẻ bị tổn thương khi cô quay lưng lại với Cassandra. “Tớ không tin được cậu lại nghi ngờ tớ.”

“Cassie...”

“ĐỪNG CÓ GỌI EM, Phoebe,” cô quát lại chị. “VÌ SAO CHỊ CHẴNG THÈM BÁO MỘT TIẾNG RẰNG CHỊ CÒN SỐNG? MỘT BƯU THIẾP CÓ LÀM CHẾT AI Đâu.”

Phoebe nổi giận với em. “ĐỪNG CÓ GIỜ GIỌNG ĐÓ RA VỚI CHỊ, NHẤT LÀ SAU NHỮNG GÌ CHỊ VÀ URIAN ĐÃ MẠO HIỂM VÌ EM. GIỜ ANH ẤY CÒN ĐANG Ở ĐÓ ĐỂ HỨNG TỘI KIA.”

Giọng chị run rẩy làm cô bình tĩnh lại. “Em xin lỗi, Phoebe, Kat. Em sợ quá thôi.”

Kat giúp đỡ cô dậy, nhưng thay vì trở về ghế của mình, cô tiến lại phía Wulf. Anh cho thuyền chậm lại để cô ngồi an toàn trong lòng anh.

Ít ra ở đó cô thấy được che chở. An toàn. Cô tin anh vô điều kiện.

“Em sẽ ổn thôi, Cassandra,” anh nói qua tóc cô trong tiếng gầm của động cơ.

Cô dụi đầu vào anh, hít hà mùi hương ấm áp, nam tính. Cô ôm chặt lấy anh trong khi anh đưa họ tới tương lai mà cô khiếp sợ.

Bình minh đang ló rạng. Cassandra cảm nhận được tia nắng khi cô ngồi yên bên cạnh Wulf, trong chiếc Land Rover đã được cải tiến. Cô không sợ nắng nhưng cô biết chị cô và Wulf thì khác Chris vẫn ngủ ở ghế sau, cậu ngồi giữa Kat và Phoebe, cậu tựa lên vai Kat, còn Kat nhìn ra ngoài cửa sổ đầy lo lắng.

Họ rời khỏi thuyền khoảng một giờ trước và giờ đang ngồi trên chiếc Land Rover chạy trên mọi địa hình để tăng tốc về địa điểm mà Phoebe không nói tên. Cô chỉ đường cho họ.

“Còn bao lâu nữa chị?” Cassandra hỏi.

“Không xa nữa đâu.” Nỗi sợ mơ hồ ẩn chứa trong giọng nói cô.

Cassandra cầm lấy tay Wulf. Anh không nói gì mà chỉ siết lấy ngón tay cô an ủi.

“Liệu ta có tới nơi kịp trước lúc mặt trời mọc không?” Cô lại hỏi chị.

“Sắp rồi.” Rồi cô khẽ lắm bắm. “Rất gần thôi.”

Cassandra nhìn Wulf trong lúc anh lái xe. Anh đeo kính râm để chắn lại tia sáng phản quang từ tuyết, nhưng đêm tối mịt mù thế này khiến cô không chắc sao anh vẫn nhìn được đường. Quai hàm anh lún phún râu, cằm cương nghị. Dù anh không nói gì nhưng cô để ý anh liên tục liếc nhìn đồng hồ trên bảng điện tử.

Cô cầu nguyện họ tới nơi kịp trước khi mặt trời giết chết anh.

Ép cho nỗi sợ lùi xa trước khi tá hỏa lên, Cassandra nhìn xuống đôi tay anh đang nắm lấy tay cô. Tay cô đeo găng len màu đen. Ngón tay anh để trần, thon dài và mạnh mẽ. Bàn tay của người chiến binh bảo vệ.

Ai có thể nghĩ rằng cô lại tìm thấy bạn và người yêu trong chủng tộc kẻ thù của giống loài cô cơ chứ?

Nhưng cô ngồi đây, biết rằng anh là người duy nhất có thể bảo vệ và cứu lấy con cô. Cô biết anh sẵn sàng hi sinh để bảo vệ con. Tim cô đau nhói bởi điều đó và lo sợ mỗi khi trời sáng dần.

Anh không thể chết được. Chắc chắn các thần Số phận không thể nghiệt ngã như vậy.

Cassandra thả tay anh ra để tháo găng rồi lại cầm lấy tay anh. Cô muốn tiếp xúc da thịt với anh.

Anh liếc nhìn cô rồi nở nụ cười an ủi.

“Rẽ phải đi,” Phoebe cất tiếng, chúm người về phía trước để chỉ cho anh con đường mòn nhỏ.

Wulf không thắc mắc gì cả. Giờ không phải lúc. Anh rẽ theo hướng cô chỉ.

Anh đúng là thằng ngốc mới tin cô ta, anh biết chứ. Nhưng chẳng còn cách nào khác. Hơn nữa, Phoebe vẫn chưa phản bội họ.

Dù cô ta có làm thế chẳng nữa, anh sẽ bắt cô ta phải trả giá. Không ai được phép lại gần Cassandra.

Họ lao qua rừng, lớp bọc ngoài của chiếc xe khiến nó dễ dàng lao qua những bụi cây nhỏ và trên tuyết, băng và cả mảnh vỡ Wulf tắt bớt đèn để nhìn rõ hơn khi chiếc xe đi trên địa hình lồi lõm.

Chris tỉnh dậy cùng tiếng chửi thề. “Stryker quay lại à?”

“Không,” Kat đáp. “Chúng ta rời đường cái rồi.”

Wulf chậm lại một chút để không phải vứt bỏ bộ bánh tăng thay thế choc ho lớp xe của chiếc SUV. Thời tiết này thì bộ bánh tăng tỏ ra kiên cố hơn nhưng không thể nào bằng lớp thường được và anh cũng chẳng muốn bị mắc kẹt ở giữa khoảng không bên ngoài khi mặt trời đang dần ló rạng.

Ngay khi mặt trời nhô lên khỏi đỉnh núi, anh xuyên phá qua đám cây và tiến vào một hang động.

Bên ngoài hang là ba gã Apollite đang chờ họ.

Cassandra rít lên và thả tay anh ra.

“Không sao đâu,” Phoebe nói rồi mở cửa ra và nhảy xuống.

Wulf lưỡng lự nhìn cô chạy về phía họ và chỉ tay về phía bọn anh.

Anh thở mạnh, nhìn mặt trời dần bò lên đỉnh núi. “Tới lúc mọi thứ sáng tỏ rồi. Ta không chạy đi đâu được nữa.”

“Tôi sẽ ở với mọi người tới phút cuối cùng,” Kat thở mạnh trên ghế sau.

Chris gật đầu. “Em cũng vậy.”

“Ồ yên đây,” Wulf nói với Cassandra và Chris trước khi trượt khỏi xe, tay anh đặt lên chuôi kiếm.

Kat ra ngoài với anh.

Chris cúi người về trước, đầu gần ngang với đầu cô. “Họ có phải như tớ nghĩ không?”

“Phải,” Cassandra đáp, hơi thở đè nén. “Bọn họ là Apollite, và có vẻ họ không vui lắm khi nhìn thấy chúng ta.”

Đám người Apollite nhìn Kat và Wulf vẻ nghi ngờ. Sự thù địch giữa hai bên còn rõ rệt hơn cả lúc Urian và Wulf đối mặt nhau ở nhà bè.

Máu trong người Cassandra như đông lại.

Phoebe làm động tác chỉ về phía mặt trời mọc và nói gì đó với ba người đàn ông. Nhưng họ chẳng động đậy gì.

Cho tới khi Wulf ngoái lại nhìn Cassandra, ánh mắt hai người gặp nhau, anh khẽ gật đầu với cô.

Nét mặt anh lộ vẻ khó hiểu, tay anh vẫn đặt trên khẩu súng.

Tim Cassandra đập thình thịch. Họ có giết anh ấy không?

Cô biết anh chưa bao giờ giao nộp vũ khí cho kẻ thù. Anh sẽ chiến đấu tới phút cuối cùng. Nhưng vì cô, anh đã đầu hàng.

Đám người Apollite dẫn anh vào trong cùng với Phoebe còn Kat quay lại xe với họ.

“Có chuyện gì vậy?” Cassandra hỏi.

Kat thở dài mệt mỏi. “Họ tạm giam Wulf để đảm bảo anh ấy không làm hại họ. Đi nào, bác sĩ của họ đang chờ cậu bên trong đây.”

Cassandra lưỡng lự khi nhìn về hướng đám người biến mất cùng với anh. “Cậu tin họ sao?”

“Tớ không biết, còn cậu?”

Cô nghĩ giây lát nhưng cũng không lắc chần về câu trả lời. “Tớ tin chị Phoebe. Có lẽ vậy.”

Kat cười phá lên.

Cassandra trèo xuống xe và để Kat dẫn cô cùng với Chris vào trong hang, nơi Wulf đang bị tạm giam.

Phoebe gặp họ ở trong. “Đừng sợ, Cassie. Chúng ta đều biết em và đưa trẻ quan trọng như thế nào. Không ai dám làm hại hai mẹ con em. Chị thề đấy.”

Cassandra chỉ mong chị cô thực sự có ý đó. “Ta đang ở đâu đây?”

“Đây là một cộng đồng Apollite,” Phoebe nói trong lúc dẫn họ vào sâu trong hang. “Một trong những khu lâu đời nhất ở vùng Bắc Mỹ.”

“Nhưng vì sao giờ chị lại quyết định giúp em?” Cassandra hỏi. “Đâu phải chị không biết những năm nay em luôn chạy trốn.”

Phoebe khỏ sở trước câu hỏi của em gái. “Chị biết em còn sống và chỉ mong em tiếp tục dòng giống chúng ta. Chị sợ phải báo với em chị vẫn còn tồn tại trên

cõi đời này vì không biết em sẽ chấp nhận chuyện đó thế nào. Chị nghĩ như thế này sẽ dễ dàng hơn.”

“Vậy sao chị lại đổi ý?”

“Vì một Apollite tên Spawn đã gọi cho chị vài ngày trước và giải thích chuyện gì đang xảy ra. Khi chị nói chuyện với Urian và biết được kế hoạch của cha anh ấy, chị mới nhận ra chị không thể bỏ mặc em được nữa. Chúng ta là chị em, Cassandra, và con của em phải sống.”

Cuối hang động, Phoebe đặt tay lên tảng đá bắt đầu con suối, một cánh cửa thang máy mở ra.

Chris há hốc mồm cường điệu. “Quý thần thiên địa ơi, Người ơi à, đây là một hang dơi.”

Cassandra đảo mắt nhìn cậu.

“Thôi mà,” Chris nói, “ai đó phải tìm ra được điểm hài hước của tất cả chuyện này chứ?” Cậu nhìn quanh ba gương mặt thờ ơ. “Chắc là không có ai rồi.”

Cassandra bước vào thang máy trước. “Vậy còn những người đàn ông em thấy bên ngoài thì sao? Họ là ai?”

Phoebe bước vào tiếp. “Họ là thành viên nắm quyền trong hội đồng. Tất cả mọi chuyện phải được họ trực tiếp thông qua.”

Kat và Kris vào sau cùng. Cánh cửa thang máy liền đóng lại.

“Ở đây có Daimon nào không?” Chris hỏi trong lúc Phoebe nhấn nút khởi động thang máy đi xuống.

“Daimon duy nhất trong cộng đồng này là tôi,” Phoebe ngượng ngùng nói. “Họ cho phép tôi ở lại đây vì nợ ơn nghĩa của Urian. Chừng nào tôi không gây sự chú ý hay đe dọa cuộc sống của họ thì tôi được phép ở lại.”

Khi thang máy tiếp tục đi xuống, Cassandra không biết cô nên chờ mong gì ở lãnh địa này của người Apollite. Hay ở chị gái cô. Nếu là trước đây, cô sẵn sàng tin Phoebe vô điều kiện nhưng đó là một Phoebe không có khả năng lấy mạng người khác chỉ để duy trì sự sống của mình.

Còn Phoebe mới mẻ này làm cô sợ.

Tai cô căng ra, khiến cô hiểu ra họ đang đi xuống sâu bên dưới ngọn núi.

Khi cửa mở ra, cô cảm giác như đang bước vào một bộ phim khoa học viễn tưởng.

Mọi thứ ở đây trông như thể ở một thành phố trong tương lai vậy. Tất cả các bức tường đều được làm bằng thép và bê tông, bên trên sơn những bức tranh tường sống động, cảnh mặt trời và vẻ đẹp thiên nhiên.

Cả nhóm tiến vào khu trung tâm có diện tích rộng gần bằng một sân bóng đá. Khắp nơi là các cánh cửa dẫn tới những hành lang hướng ra khu khác.

Ở khu chính giữa này có đủ các loại cửa hàng, chỉ trừ quầy bán đồ ăn - một dịch vụ có lẽ người Apollite không cần tới vì họ sống dựa vào máu của nhau.

“Thành phố này tên là Elysia¹,” Phoebe giải thích trong lúc dẫn họ đi qua một đám người Apollite đang dừng lại nhìn họ chăm chú. “Phần lớn các cư dân ở đây đã sống dưới này cả đời. Họ không muốn lên trên mặt đất, cũng không muốn gặp con người và chứng kiến cảnh bạo lực do con người gây ra. Họ càng không muốn nhìn đồng loại của mình bị săn đuổi và bị sát hại.”

“Tôi là trường hợp ngoại lệ,” Chris nói. “Tôi không bạo lực. Ít ra tôi không hút linh hồn người khác.”

“Nhỏ giọng thôi,” Phoebe cảnh báo. “Loài người chưa bao giờ tử tế với giống loài chúng tôi. Họ săn đuổi và hành quyết chúng tôi còn hơn cả Thợ săn đêm. Ở đây cậu chỉ là thiểu số và nếu cậu đe dọa bất kì ai, họ sẽ giết cậu mà không thèm bận tâm tìm hiểu cậu có bạo lực hay không.”

Chris hốt hoảng bịt miệng.

Cassandra để ý thấy những tia nhìn soi mói và nụ cười khinh bỉ hướng về phía họ khi Phoebe dẫn họ tới hành lang bên trái.

“Họ sẽ xử lý các Apollite biến thành Daimon thế nào?” Chris hỏi ngay sau khi rời khỏi một đám Apollite khác.

“Không có Daimon nào được chấp nhận ở đây vì họ đòi hỏi mọi người tuân thủ chế độ ăn kiêng - không hút linh hồn nhân loại. Nếu một Apollite quyết định biến thành Daimon, họ có thể rời đi nhưng họ không bao giờ được trở lại đây nữa.”

“Vậy vì sao cô sống được ở đây?” Kat hỏi.

“Tôi nói rồi, Urian bảo vệ họ. Chính anh ấy đã dạy họ cách xây nơi này.”

“Vì sao?” Kat vẫn đeo bám.

Phoebe dừng bước, quay sang nhìn Kat đánh giá. “Dù cô nghĩ về anh ấy thế nào chẳng nữa, Katra, chồng tôi là người tốt. Anh ấy chỉ muốn điều tốt nhất cho tộc người của mình.”

Phoebe đưa mắt sang Cassandra. “Urian chính là đứa trẻ Apollite đầu tiên sinh ra đã bị nguyên rủa.”

Cassandra ngạc nhiên. “Thế chẳng phải anh ấy...”

“Hơn mười một nghìn tuổi rồi,” Phoebe nói nốt câu. “Đúng vậy. Hầu hết các chiến binh trong đội của anh ấy đều tầm tuổi đó. Họ đã sống suốt chiều dài lịch sử.”

Chris khẽ huýt sát. “Sao có thể thứ?”

“Nữ thần Hủy diệt bảo vệ họ,” Kat đáp. “Cũng như Thợ săn đêm phục vụ Artemis, đội Spathi thứ thiệt phục vụ Nữ thần Hủy diệt.” Kat thở dài như thể xung đột giữa hai phe phái khiến cô đau khổ. Artemis và Apollymi luôn gây hấn với nhau từ những ngày đầu. Nữ thần Hủy diệt bị giam cầm vì Artemis đã lừa bà ấy, khiến bà ấy dành cả đời để thiết kế hủy hoại Artemis rồi đẩy Nữ thần vào chỗ chết. Nếu Apollymi thoát ra được bà ấy sẽ giết chết Artemis.”

Cassandra nhíu mày. “Vì sao Nữ thần Hủy diệt lại ghét Artemis như thế?”

“Tình yêu chứ còn sao nữa?” Kat đáp lại đơn giản. “Yêu, hận thù, rồi lại trả thù. Đó chính là những thứ tình cảm mãnh liệt nhất của thế gian này. Apollymi muốn trả thù Artemis vì đã giết thứ mà bà ấy yêu nhất vũ trụ này.”

“Đó là gì thế?”

“Tôi sẽ không phản bội hai vị chủ nhân bằng cách đó đâu.”

“Cô viết xuống không được sao?” Chris hỏi.

Kat đảo mắt.

Cassandra và Phoebe lắc đầu.

“Phải rồi, cứ như hai cô không nghĩ tới chuyện đó vậy,” Chris nói.

Phoebe ra hiệu cho họ đi theo cô lần nữa. Cô đưa họ đi dọc hành lang, qua rất nhiều cánh cửa. “Đây là khu căn hộ. Mọi người sẽ được cấp một căn rộng rãi với bốn phòng ngủ. Phòng của chị ở lối đi riêng khác. Chị muốn em ở gần lắm nhưng còn mỗi căn này trống thoi và đủ lớn để mọi người ở. Chị cũng không nghĩ tách nhau ra là khôn ngoan.”

Cassandra ước được ở gần Phoebe. Cô còn nhiều điều muốn nói với chị. “Wulf đã ở đây rồi ả?”

“Không,” Phoebe đáp, mắt chuyển sang hướng khác. “Anh ta bị giam lại rồi.”

Cassandra bàng hoàng rồi giận dữ. “Sao cơ?”

“Anh ta là kẻ thù của chúng ta, Cassie. Em mong bọn chị phải thế nào nữa?”

“Em mong các người thả anh ấy ra. Ngay bây giờ.”

“Chị không thể.”

Cassandra đứng khựng lại. “Vậy chị chỉ cho em lối ra đi.”

Mặt Phoebe tỏ vẻ kinh ngạc không tin được. “Gì cơ?”

“Chị nghe thấy rồi đấy. Em sẽ không lại đây trừ khi anh ấy cũng được chào đón. Anh ấy đã mạo hiểm tính mạng vì em. Nhà của anh bị phá hủy cũng vì em và em sẽ không đời nào sống thoải mái khi bố của con em bị đối xử như một tên tội phạm.”

Phía sau họ vang lên tiếng vỗ tay.

Cassandra quay lại thì thấy một người đàn ông cao to sừng sững, dễ phải tầm hơn hai mét. Anh ta có mái đầu vàng óng, dáng người mảnh khảnh, trông trạc tuổi cô.

“Nói hay lắm, công chúa. Nhưng chẳng thay đổi được gì đâu.”

Cassandra nheo mắt nhìn anh ta. “Hay tôi cho anh một trận ra trò thì sao nhỉ?”

Anh ta cười to. “Cô đang mang thai đấy.”

“Không tới mức yếu như sên.” Cô phóng một con dao ở cổ tay về phía anh ta. Nó cắm phập vào bức tường ngay phía trên đầu anh ta.

Về mặt gã trai không còn nét cười đùa.

“Cái tiếp theo là trúng thẳng tim anh đấy.”

“Cassie, dừng lại mau!” Phoebe ra lệnh, nắm lấy tay cô.

Cassandra giăng ra. “Không, suốt ngày em phải chiến đấu với lũ Daimon và Apollite đã sai lầm mà bám theo em, nên nếu chị nghĩ rằng Kat và em không thể phá hủy nơi này để cứu Wulf thì chị nghĩ lại đi.”

“Nếu cô chết thì sao?” gã trai hỏi.

“Vậy thì tất cả đều thua.”

Hắn nhìn cô nghĩ ngợi. “Bốc phét.”

Cassandra trao đổi tia nhìn kiên định với Kat.

“Cậu biết là tớ ngứa ngáy chân tay lắm rồi mà.” Kat lôi vũ khí trong túi áo khoác ra và xòe rộng nó.

Cánh mũi người đàn ông phập phồng khi nhìn hai người chuẩn bị tiến công. “Đây là cách các người đáp trả lòng tốt của tôi khi muốn che chở các người sao?”

“Không,” Cassandra nói, cô ra vẻ bình tĩnh. “Đây là cách tôi đáp trả lại người đàn ông luôn bảo vệ tôi. Tôi không nghĩ Wulf đáng bị giam giữ như thế sau tất cả những gì anh đã làm.”

Cô cứ ngỡ anh ta sẽ lao vào chiến đấu nhưng anh ta lùi lại và cúi đầu tỏ lòng tôn kính với cô.

“Cô có lòng dũng cảm của một chiến binh Spathi.”

“Tôi đã bảo anh rồi mà,” Phoebe nói, khuôn mặt sáng bừng vì tự hào.

Gã đàn ông mỉm cười. “Công chúa, mời vào trong cùng với Phoebe, tôi sẽ cho người đưa gã thợ săn đêm của cô xuống đây.”

Cassandra nheo mắt nghi ngờ, không rõ có nên tin anh ta không. “Anh hứa chứ?”

“Vâng.”

Vẫn chưa hết nghi ngờ, cô quay sang Phoebe. “Em có nên đặt lòng tin không?”

“Có. Shanus là thủ lĩnh tối cao ở đây. Anh ấy không bao giờ nói dối.”

“Phoebe,” Cassandra chân thành nói. “Nhìn em đi.”

Chị nhìn cô.

“Hãy nói sự thật. Chúng ta có an toàn ở đây không?”

“Có, chị thề bằng tất cả những gì quý giá nhất của chị, kể cả tính mạng của Urian. Em ở đây vì Stryker không bao giờ nghĩ ra phải tìm em ngay trong cộng

đồng Apollite. Mỗi người chúng ta đều biết nếu đứa con của em chết, cả thế giới cũng chết theo. Và mạng sống của tất cả đều quý giá. Dù với nhiều người ở đây chỉ có hai mươi bảy năm cuộc đời, nhưng vẫn còn tốt hơn là không có gì.”

Cassandra thở mạnh, cô gật đầu. “Được.”

Phoebe mở cửa phía sau cô trong lúc Shanus xin phép cáo lui và để họ tự khám phá ngôi nhà mới của mình.

Cassandra bước vào trong phòng khách cực kì hiện đại. Rộng chừng bốn đến năm mươi mét vuông, căn phòng có đủ tiện nghi như mọi căn nhà của người bình thường khác. Ghế sofa êm ấm, ghế bành đôi cho hai người, chính giữa là khu giải trí với ti vi, dàn máy nghe nhạc, đầu máy DVD.

“Những cái này có hoạt động không?” Chris hỏi trong lúc đi tới kiểm tra chúng.

“Có,” Phoebe đáp. “Họ sử dụng sóng cao tần để đưa các chương trình của con người xuống tận dưới này.”

Kat mở cửa phòng ngủ và phòng tắm, ngăn cách với phòng khách. “Nhà bếp đâu?”

“Chúng tôi không có nhà bếp,” Phoebe giải thích. “Nhưng hội đồng đang tìm cách đưa lò vi sóng và tủ lạnh xuống đây cho mọi người. Cùng một ít thực phẩm nữa. Chắc sắp có đồ ăn cho mọi người thôi.”

Phoebe chỉ cho họ cái hộp màu xanh đen nhỏ ở cuối bàn. “Nếu cần gì thì máy liên lạc đây. Chỉ cần ấn nút, sẽ có liên lạc viên giúp đỡ. Nếu muốn gọi tôi thì chỉ cần bảo họ là cần gặp vợ của Urian, họ sẽ biết phải nối máy tới Phoebe nào.”

Ngoài cửa có tiếng gõ.

Phoebe ra mở cửa còn Cassandra đứng nguyên tại chỗ với Kat và Chris. “Các cậu nghĩ sao?”

“Có vẻ ổn đấy,” Chris nói. “Tớ không thấy có gì đáng ngờ, còn hai người?”

Kat nhún vai. “Tớ đồng ý với Chris. Nhưng một phần vẫn không tin họ. Không có ý xúc phạm đâu nhé, Cass, nhưng Apollite vốn nổi tiếng là không trung thực.”

“Tớ biết chứ.”

“Cassandra?”

Cô quay lại, bắt gặp một phụ nữ trạc tuổi Phoebe. Chị ta có mái tóc vàng được cuộn thành búi, trên người mặc áo len màu lơ với quần bò.

“Tôi là bác sĩ Lakis,” chị ta nói, chìa tay ra với Cassandra. “Nếu cô không phiền, tôi muốn kiểm tra cô để xem đứa bé thế nào.”

Wulf ngồi trong nhà giam, tự hỏi làm thế quái nào anh lại đưa mình vào tình thế này. Bọn họ có thể ra tay với Cassandra lắm, thế mà anh lại ngoan ngoãn cho họ bắt giữ.

“Lẽ ra mình nên chiến đấu.”

Buông câu chửi thề, anh đi lại trong căn nhà giam chật hẹp. Ở đây tối và ẩm, chỉ có một chiếc giường và bồn cầu. Anh chưa từng ngồi trong nhà giam của con người nhưng từ những gì anh thấy trên phim ảnh thì đám Apollite này đã mô phỏng y hệt.

Anh nghe có tiếng bước chân bên ngoài.

“Tôi tới gặp Thọ săn đêm.”

“Chúng tôi được lệnh giam giữ anh ta.”

“Công chúa muốn anh ta, cô ta sẽ không chịu sự bảo vệ của ta trừ khi ta thả anh ta ra.”

Wulf mỉm cười nghe những lời quý giá ấy. Cứ để Cassandra lo liệu. Mỗi khi có thứ gì cản đường, cô lại tỏ ra cực kì ương bướng.

Đó cũng là một trong những điều anh yêu nhất ở cô.

Tim Wulf như ngừng lại khi suy nghĩ ấy xuyên qua anh. Còn rất nhiều điều ở cô mà anh yêu thích.

Những điều anh sẽ nhớ...

“Anh điên à?” tên canh ngục vẫn tiếp tục tranh cãi bên ngoài “Hắn sẽ giết tất cả chúng ta.”

“Hắn không được phép giết Apollite. Không có tên Thọ săn đêm nào dám, trừ khi ta biến thành Daimon.”

“Anh sẵn lòng đánh cược mạng sống của mình không?”

“Không,” Wulf nói to để họ nghe thấy. Anh ta chỉ sẵn lòng cược mạng của người thôi. Giờ thả ta ra để ta yên tâm các người không làm hại Cassandra.”

Cánh cửa từ từ mở ra, một gã đàn ông còn cao hơn cả anh đang đứng ngoài. Hiếm khi Wulf gặp người như thế.

“VẬY là anh thực sự bảo vệ cô ấy,” người đàn ông lặng lẽ nói.

“Phải.”

Gã Apollite nhìn anh lạ lùng. “Anh yêu cô ấy.” Là lời khẳng định, không phải câu hỏi.

“Tôi mới quen cô ấy thôi.”

Người đàn ông nở nụ cười nửa miệng. “Thời gian chẳng nghĩa lý gì với con tim.” Anh ta chia tay ra với Wulf, anh lưỡng lự bắt lấy. “Tôi là Shanus, tôi mừng khi biết anh sẽ làm mọi điều để bảo vệ công chúa. Tốt rồi. Giờ thì đi thôi, cô ấy đang chờ anh đấy.”

Cassandra đang nằm trên giường trong lúc một y tá chuẩn bị truyền máu cho cô. Tốt rồi. Thời gian qua cô vốn không khỏe nhưng vụ chạy trốn vừa rồi khỏi Stryker đã vắt kiệt sức cô.

Bác sĩ đưa cho cô một chiếc áo phông để mặc thay cho chiếc áo len như vậy họ sẽ dễ dàng nối máy tới người cô. Mới đầu họ rất nản khi cô từ chối uống máu. Rõ ràng những người này chẳng thấy chuyện đó có vấn đề gì nhưng Cassandra vẫn lưu giữ phần người bên trong nên cô không muốn làm vậy.

Sau một hồi tranh cãi nảy lửa, cuối cùng họ cũng chịu thua cô.

Cassandra thay áo trong lúc bác sĩ chuẩn bị điện đồ.

“Cô sẽ cần nhiều máu hơn bình thường để còn nuôi dưỡng đứa trẻ nữa,” bác sĩ Lakis giải thích khi Cassandra nằm xuống giường. Vị bác sĩ vén áo cô lên, để lộ phần bụng hơi nhô. “May là cô ở đây vì máu của Apollite mạnh hơn người thường nên sẽ có đủ dinh dưỡng cho đứa bé. Cô cũng cần bổ sung thêm sắt và can-xi vì vẫn có pha máu người. Tôi sẽ bảo đảm cô ăn đủ các chất.”

Cassandra nghe tiếng Kat nói chuyện ngoài cửa. Cô chống khuỷu tay nhôm dậy, đầu ngóng ra nghe xem chuyện gì nhưng không rõ.

Lạ thật. Chris và Phoebe đều về phòng ngủ rồi.

Cassandra định dậy khỏi giường để kiểm tra bên ngoài thì Wulf bước vào.

Nhẹ nhõm tràn ngập trong cô khi thấy thân hình cao gần hai mét rần rờ ấy. Trông anh mệt mỏi nhưng không bị thương. Cô như khảm thân mình vào trong thân hình cường tráng và dụi vào mặt anh.

Nhưng vị bác sĩ thì nhìn anh nghi ngại. “Anh là bố đứa bé sao?”

“Phải,” cả hai cùng đáp.

Cassandra chìa tay ra cho Wulf, anh cầm lấy rồi hôn lên từng khớp xương ngón tay cô.

“Anh tới vừa đúng lúc,” bác sĩ nói trong lúc thoa dầu bôi trơn lên khớp bụng Cassandra. Cô ấy đặt máy siêu âm lên người cô.

Chiếc máy khởi động kêu rè rè.

Cassandra lo lắng nhìn màn hình tới khi cô nhìn ra đứa bé nhỏ xíu như hạt đậu đang đá chân trong bụng cô.

Tay Wulf nắm chặt tay cô.

“Cậu bé đây rồi,” bác sĩ nói. “Một chàng trai nhỏ bé khỏe mạnh, sẵn sàng chinh phục cả thế giới.”

“Sao chị biết đây là con trai?” Cassandra hỏn hển hỏi lại trong lúc vẫn quan sát từng cử động của con. Cô trông nó chỉ giống như một con nòng nọc.

“Thật ra thì chúng ta chưa biết được,” bác sĩ Lakis đáp, tay vẫn di máy. “Nhưng tôi cảm nhận được. Đứa bé rất khỏe mạnh. Một chiến binh như bố mẹ nó vậy.”

Cassandra cảm nhận giọt nước mắt tràn ra bên khóe mắt Wulf hôn lên nơi ấy.

Cô nhìn anh, khuôn mặt anh ngập tràn hạnh phúc. Anh tự hào về con.

“Mọi thứ tới giờ vẫn ổn,” bác sĩ nói rồi in tấm ảnh nhỏ hình đứa bé ra. “Cô chỉ cần nghỉ ngơi thật nhiều và ăn uống điều độ hơn.”

Vị bác sĩ lau vết dầu trên bụng cô, Wulf và Cassandra nhìn tấm hình nhỏ xíu.

“Trông nó như một thiên thần vậy,” Cassandra thì thầm.

“Anh không biết nữa. Anh thấy nó giống một con ếch thì đúng hơn.”

“Wulf!”

“Đúng mà. Tựa tựa thế.”

“Bác sĩ?” Cô chờ tới khi vị bác sĩ dừng lại nhìn cô. “Chị có nghĩ đứa trẻ sẽ...” Cô ngập ngừng, không nói hết câu.

“Chết như một Apollite ấy hả?”

Cassandra gật đầu, cổ họng thít lại vì lo sợ.

Đôi mắt vị bác sĩ đầy thông cảm. “Thực sự mà nói, tôi không biết. Chúng ta có thể kiểm tra sau khi bé ra đời, nhưng gien di truyền là một thứ rất kì lạ tới nỗi ta không cách nào đoán trước được.”

Nuốt mạnh cho trôi cục nghẹn ở cổ, Cassandra ép mình hỏi thêm một câu khác mà cô cũng tuyệt vọng muốn biết chẳng kém. “Liệu có cách nào để biết tôi có thể sống lâu hơn được không?”

“Cô đã biết câu trả lời rồi mà, Cassandra. Tôi rất tiếc. Cô là một trong số ít may mắn có nhiều yếu tố con người nhưng gien Apollite vẫn trội hơn. Việc cô đang phải truyền máu đã đủ nói lên tất cả.”

Mắt Cassandra rung rung, cô cảm nhận tia hi vọng cuối cùng cũng tan biến.

“Chúng ta không thể làm gì sao?” Wulf hỏi.

“Cách duy nhất để kéo dài sự sống là biến thành Daimon và tôi nghi ngờ về khả năng anh sẽ để cô ấy lựa chọn con đường đó.”

Cassandra nắm chặt tấm ảnh con trai trong lúc tự hỏi liệu thằng bé sẽ có bao nhiêu phần là Apollite. Liệu nó có bị nguyên rủa từ lúc lọt lòng như cô không?

Cô không nói gì thêm trong khi bác sĩ và y tá vẫn ở trong phòng. Chỉ khi còn một mình với Wulf, cô mới vươn tay ra kéo anh lại gần.

Cô ôm chặt lấy anh, sợ ngày mai sẽ tới. Cô sợ tất cả.

“Không sao đâu, mèo con ạ.” anh thì thầm.

Cô cũng ước gì được thế. Nhưng cô mừng vì ít nhất anh cũng giả bộ họ chỉ là một cặp đôi bình thường với những lo lắng đời thường.

Có tiếng gõ cửa bên ngoài.

Cassandra tránh ra trước khi Wulf ra mở cửa.

Là chị Phoebe. Cô ấy tặng lờ Wulf và tới cạnh Cassandra đang ngồi trên giường. “Chị nghĩ có thể em cần ít quần áo mới.”

Cassandra cảm ơn chị trong lúc cô ấy đặt chồng quần áo lên giường ở phía dưới chân cô. “Chị có nghe tin gì về Urian chưa?” cô hỏi chị.

Phoebe buồn bã lắc đầu. “Thi thoảng phải vài ngày anh ấy mới liên lạc được với chị. Nhiều lúc cả mấy tháng liền...”

Cassandra cảm thông với chị. Cô chưa quen Wulf lâu nhưng cô không tưởng tượng được nếu không thể trò chuyện với anh hằng ngày. Không có anh ở bên chọc cười cô. Với chị cô, chắc mọi chuyện còn tệ hơn nhiều. “Sao chị không sống cùng anh ấy?”

Phoebe nhìn cô chán nản. “Cha anh ấy đã cố giết chị, Cassie. Ông ta biết chúng ta trông như thế nào,” chị chỉ vào mình và cô. “Ông ta sẽ giết luôn Urian nếu bắt gặp bọn chị ở cùng nhau.”

Wulf tới gần cô. “Vì cô còn sống và đã kết hôn, dòng dõi của Apollo sẽ được cứu chứ?”

“Không,” Phoebe buồn bã đáp. Mặt cô tối lại, đầy bi thương. “Daimon không thể có con. Giống như Thọ săn đêm chúng tôi là những xác chết di động thôi. Thế nên tôi mới để bố tôi và Cassie nghĩ rằng mình đã chết thì hơn. Không cần khiến họ buồn lòng thêm về chuyện tôi đã biến đổi ra sao.”

“Chết có bị thay đổi nhiều không?” Cassandra hỏi. “Có phải giống như ta đã từng nghe kể không?”

“Có và không. Rất khó để cưỡng lại cơn khát máu muốn giết chóc. Em phải cẩn thận với linh hồn em hút được bởi vì một phần linh hồn đó sẽ trộn lẫn với em. Chắc những kẻ thực sự thích giết chóc vẫn khác những người như chị.”

“Những người như cô là sao?” Wulf hỏi.

“Chị là một Daimon Anaimiko,” Cassandra khẳng định.

Phoebe gật đầu.

Wulf bối rối, anh chưa nghe cụm từ đó bao giờ. “Thế là sao?”

“Là chỉ những Daimon uống máu của Daimon khác để sống,” Phoebe giải thích. “Tôi lấy máu của Urian.”

Wulf ngạc nhiên. “Các cô có thể làm vậy sao?”

“Vâng.”

Wulf lùi lại, cách xa hai cô gái trong lúc tiêu hóa thông tin. Trong thế giới của anh chỉ có hai loại Daimon. Một loại thường bỏ chạy khi bị đuổi và loại thứ hai là đám Spathi dám chiến đấu lại. Từ khi gặp gỡ Cassandra anh mới biết

thêm hai loại nữa: Agkelos chuyên săn những người xấu và Anaimikos chuyên săn chính Daimon.

Anh tự hỏi liệu các Thợ săn đêm khác có biết chuyện này không và sao chẳng ai thèm nói với anh những điều này.

“Chị gặp Urian như thế nào?” Cassandra hỏi khi cô cất chỗ quần áo Phoebe mang tới vào chiếc tủ lớn ở cạnh cửa.

“Từ lúc ta còn ở Thụy Sĩ, lúc đó Urian có nhiệm vụ theo dõi chúng ta. Anh ấy lẽ ra phải thu thập thông tin hầu giết chúng ta, nhưng anh ấy nói rằng ngay lúc gặp chị đã yêu rồi.” Gương mặt chị cô sáng bừng lên. Cassandra mừng khi nhìn thấy chị tràn ngập trong tình yêu. “Một tối, bọn chị tình cờ gặp nhau khi chị trốn khỏi nhà sau trận cãi vã với mẹ về chuyện đi học đại học. Chị giẫm phải anh ấy lúc đó đang ẩn nấp.”

Cassandra vẫn nhớ đêm đó. Mẹ và Phoebe ít khi cãi nhau nhưng trận đêm đó thực sự ồn ào. Phoebe muốn tham gia lớp học buổi tối giống những học sinh bình thường cùng trang lứa nhưng mẹ từ chối.

Phoebe thở dài. Anh ấy quá đẹp. Chị biết ngay là Daimon, nhưng chị lại không thấy sợ. Đêm đó chị ở cùng anh ấy suốt mấy tiếng đồng hồ. Sau đêm đó, bọn chị bắt đầu hẹn hò mỗi tối.”

“Hóa ra đó là chỗ chị trốn tới à?” Cassandra nói, nhớ lại quãng thời gian cô phải che giấu cho chị mỗi lần Phoebe trốn nhà.

Phoebe gật đầu. “Chị mới quen Urian khoảng sáu tháng thì cha anh ấy mất kiên nhẫn và đánh bom chiếc xe. Lẽ ra đêm đó chị không đi ra ngoài mà phải ở nhà với em, em nhớ không?”

Cassandra nhớ rất rõ. Từng chi tiết rõ nét trong kí ức cô. Cô đã ở lại nhà đêm hôm đó chị vì cô bị ốm nên mẹ không để cô rời giường.

“Chị muốn tới sân bay với Nia,” Cassandra đáp, cổ họng thít chặt. Nia - chị của cả hai, lên chuyến bay riêng để tới Paris thăm bố. Nia dự định sẽ ở đó một tuần rồi sau đó hai bố con sẽ cùng bay trở về Thụy Sĩ để ở cùng cả nhà trong kì nghỉ.

Phoebe gật đầu. “Urian kéo chị ra khỏi ô tô và dùng máu của mình để cứu chị.”

Cassandra nhăn nhó. “Anh ta biến chị thành Daimon trái với ý muốn của chị sao?”

“Đó là lựa chọn của chị. Lẽ ra chị phải chết nhưng chị không muốn bỏ lại anh ấy.”

Wulf nghiêng đầu. “Anh ta làm thế nào để biến cô thành Daimon?”

Cả hai người con gái quay sang nhìn anh vẻ không tin được.

“Nếu một Apollite uống máu của Daimon thì họ tự động biến đổi. Anh không biết sao?” Cassandra hỏi.

“Không. Tôi cứ nghĩ cách duy nhất để thành Daimon là hút linh hồn người.”

“Không,” Phoebe cất lời. “Tôi chưa từng giết con người. Tôi không nghĩ vậy.”

Cassandra mừng khi biết chuyện, nhưng cách sống đó rất khó khăn đối với Daimon. Cũng nguy hiểm nữa. “Phải làm gì nếu anh ta đi quá lâu?”

“Một Apollite ở đây sẽ chuyển lời tới anh ấy để anh ấy trở về. Anh ấy rất mạnh nên chị có thể chống chọi được một thời gian dài. Bên y tế cũng giữ một ít máu của anh ấy ở đây để phòng trường hợp khẩn cấp. Anh ấy luôn làm đầy lại mỗi lần về đây.”

“Có hiệu quả không?” Cassandra hỏi. Khác với Apollite, máu không duy trì sự sống cho Daimon mà là năng lượng sống tồn tại trong tế bào máu giúp họ sống sót.

“Không được lâu, nhưng đủ để hỗ trợ chị trong một, hai tiếng trước khi anh ấy trở về.”

“Vậy là anh ta sẵn người cho cả hai?” Wulf hỏi.

Cô gật đầu, rồi nắm lấy tay Cassandra. “Đừng thương tiếc gì cho chị. Chị có người đàn ông yêu mình hơn hết thảy mọi thứ trên đời. Nếu không như vậy, chị đã chết rồi. Chị chỉ ước em có thể hiểu bọn chị yêu nhau tới nhường nào.”

Phoebe hôn lên má Cassandra. “Giờ em nghỉ đi. Suốt cả ngày vật lộn rồi. Em có muốn chị mang xuống chút thức ăn không?”

“Không ạ, cảm ơn chị. Em chỉ cần ngủ một lát thôi.”

“Chúc hai người ngủ ngon nhé.” Phoebe rời khỏi phòng.

Wulf khóa cửa phía sau cô lại, rồi cởi đồ ra trong lúc Cassandra mặc chiếc váy ngủ xanh đậm bằng lụa mà Phoebe mang sang. Ngạc nhiên là chiếc váy vừa in, trùm kín khuôn bụng của cô.

Wulf trèo lên giường, ôm cô vào vòng tay ấm áp của anh.

“Em thật sự thấy thế nào, mèo con?”

“Em không biết nữa. Đúng là một ngày kì lạ mà sôi động.” Mọi chuyện đang tái diễn trong đầu cô. Cô đã biết thêm nhiều chuyện, ngạc nhiên cũng nhiều. Giờ thì cô kiệt sức. “Em rất tiếc về ngôi nhà của anh.”

Cô cảm giác anh nhún vai. “Nhà có thể xây lại. Anh mừng vì không ai bị thương.”

“Em cũng vậy.”

Wulf cảm giác cô đang thả lỏng, rồi cô nhắm mắt lại, dụi vào lòng anh. Anh chon mặt mình vào mái đầu cô, hít hà hương thơm nữ tính mềm mại. Tâm trí anh quay mòong với tất cả sự kiện xảy ra hôm nay.

Hơn hết thấy, hình ảnh đứa con bé bỏng anh thấy trong lúc siêu âm xâm chiếm lấy anh. Anh đặt tay lên bụng Cassandra, tưởng tượng con đang quẫy đạp trong đó. Con anh.

Con của họ.

Một phần của họ. Một đứa con lại giữa Thọ săn đêm và Apollite. Hai giống loài lẽ ra không bao giờ chung đụng được, vậy mà kết quả lại như thế này. Họ không còn là kẻ thù của nhau nữa, anh không biết nên xưng hô với cô thế nào. Cô là người yêu. Là bạn.

Anh sửng sờ khi nhận ra điều ấy. Cô thực sự là bạn anh. Người đầu tiên trong suốt nhiều thế kỉ. Suốt ba tuần qua, anh cười với cô, nghe cô nói chuyện, cả những nỗi sợ của cô cùng hi vọng về tương lai của đứa trẻ.

Và anh sẽ mất cô.

Con giận và đau đớn bủa vây anh. Cả cơn ghen nữa khi nghĩ tới ba chàng thợ săn kia cùng cơ hội thứ hai họ nhận được.

Anh mừng cho Kyrian và Talon đã lấy được vợ. Họ là những người tốt.

Anh ước gì mình cũng may mắn như thế.

Nỗi đau đớn khi để mất Cassandra có lẽ sẽ quá sức chịu đựng của anh, và anh phải thú nhận anh ích kỉ. Nhưng anh muốn cả Cassandra lẫn đứa con.

Cả hai cùng sống khỏe mạnh.

Giá anh biết có cách nào làm cô sống qua sinh nhật này.

Phải có cách chứ. Các vị thần luôn có khe hở. Mọi quan hệ của họ không thể kết thúc như vậy được. Dù phải trả giá nào, anh nhất định tìm ra được kẽ hở đó.

Anh không chấp nhận khả năng khác.

Ghi chú:

1. Elysia trong tiếng hy Lạp nghĩa là Vườn Địa đàng.